

— kakó si lepa in kakó lepo prepevaš, meni se pa še bolj dopadajo tvoja jajca, jaz jih hočem pojesti. — Ptica se nasmeje in pravi: oj, oj, ti si slabe pameti, jajec se ne bodeš najedla? Počakaj, ko bodem mlade izlegla in odhranila, tedaj pridi in pojej mlade in mene. — To je bilo lisici všeč in vesela gre dalje.

V tem pa ptica naprosi nekega psa in mu obljubi dobro-pečenko, če ujame lisico. Pes se nato nasmeje in pravi: prav lepa sreča! veš ti ptica, kaj? Kadar pride lisica, jaz se skrijem za bližnji grm, ti pa prosi lisico, naj ti še dovoli zadnjo pesen zapeti. Tedaj se vsedi na plot in zapój, to bode meni znamenje, da skočim in ujamem lisico. Čez nekaj časa se lisica približa k grmu zvižgajoč in ugledavši ptico, reče jej: sem vže tukaj. Dobro, odgovori ptica, kar sem ti obljubila, to hočem in moram izpolniti, samó to te prosim, da mi dovoliš še zadnjo pesen zapeti. — Nu, naj ti bode, pa le hitro, odvrne lisica. Ptica sede na plot in zapôje, a v tem hipu skoči pes izza grma na lisico, ali ta mu se zmuzne iz krempljev. Lisica se spusti v beg, pes pa za njo, ali lisica smukne v luknjo. Pes še vender ne odjenja, ampak jo zunaj čaka. V tem se lisica prične takó-le sama s seboj pogovarjati: moje drage noge, kako ste se vi držale? Nogé odgovore: jako dobro, mi smo takó hitele, kakor bi letele, samó da nas ni pes ulovil. — Dobro, dobro, hvale ste vredne. A vi moja ušesa, kakó ste pa vi? Prav dobro, mi smo prav vérno poslušale, če je vže šmentani pes blizu. — Prav dobro je, a vi moje bistré oči? Ej, mi smo pazljivo gledale, da prej zagledamo luknjo. Lepo je to od vas. Zdaj še pogleda na svoj dolgi rep in ga vpraša: kakó pa ti kaj, mój dolgi, košati rep? Rep odgovori: Jaz sem se zeló nazaj vlekel, ker sem se zadeval za grmovje in kopinje, pač bi mi žal ne bilo, če bi me bil pes ulovil.

Hm, hm, godrnja lisica, ti si moj sovražnik, vse drugo mi je bilo zvesto, le ti si se mi izneveril. Odslej ne bodeš več z menoj v luknji. Poberi se ven, moj sovražnik! In res porine rep iz luknje, pes ga zgrabi in potegne vso lisico iz luknje. Takó si je poplašal svoj trud.

Fr. K—ć.

Trije žreblji.

Leta 1837. potoval je knez Longin Lobkovic, c. kr. predsednik dvorne komore, po Erdeljskem ogledavat si bogate rudokope za zlato.

Ko se pelje v Lekerem mora se nekoliko ustaviti na poti. Ob cesti je stala ciganska koč. Cigan je sedel pred durmi in koval žreblje. Knez stopi k njemu in opazuje delo. Koval je ravno žreblje za late. Knez si ogleda žrebelj in reče: „Ta ni dobro kovan! Skujte mi žrebelj za skodle!“ Cigan kuje, a tudi ta žrebelj se mu ne posreči. „Skujte mi žrebelj za podkovo!“ Ali tudi ta je bil slab. — Nato sede knez sam za nakovalo, skuje žrebelj za late, za skodle in za podkovo. Kovač cigan gleda, čudi se, žreblji so bili dobri. „No, dobro znaš kovati, naučil si se,“ zagodrnja cigan knezu. Vsi so se smijali. Knez otide, cigan pa najde na nakovalu tolar za žreblje.

Fr. Hubad.

